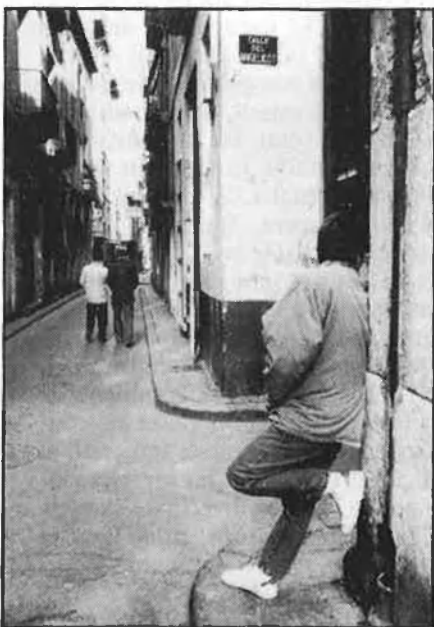

ACUSACIONS DE «COMPETÈNCIA DESLLEIAL» AL XINO

Prostitutes de carrer, moltes i mal avingudes.

La crisi econòmica, l'increment de les toxicomanies, i l'aparició de noves modalitats de prostitució, han canviat el panorama tradicional dels barris «xinos». Les «professionals», ara, acusen les joves prostitutes drogaaddictes de rebentar els preus i espantar la clientela.

Fúlvia Nicolàs

Bufa mal vent pel *Xino*. Les «professionals», mestres madures de l'amor mercenari, acusen les joves heroinòmanes de posar en perill el negoci. Miserable negoci, en el qual la competència agreuja allò que la SIDA, la crisi, els transvestits —«¿qui ho havia de dir, dels nostres mascles? ¡I tan homes que semblaven!»— i la *inseguretat ciutadana* ja començaven a fer decaure. Diuen que les ionquis, les xiquetes drogaaddictes que neces-

siten un jornal diari de quinze o vint mil pessetes per a limentar la vena, reboten els preus i espanten la clientela, una clientela tronada, de poca butxaca i grans aspiracions.

No es coneix cap cas d'assassinat per la propietat d'una cantonada, però el fet és que s'acumula la tensió. I la solidaritat, que sempre ha estat bastant minsa en aquests ambients, fa més aigües que mai. La policia no confirma ni desmenteix aquestes notícies: «Hi ha tensió, però aquestes coses, les solucionen entre elles, o entre els *xulos*, quan en tenen... Difícilment

vindran a la comissaria a explicar-nos això, si no és per força. Lògic, ¿no?».

Les drogaaddictes no s'hi capfiquen massa. Saben que no tenen altra opció que vendre's a estones per poder comprar, després, l'heroïna que necessiten més que el pa que mengen. Un grapat de circumstàncies adverses, per les quals no s'interessen ni tan sols els seus clients, les han conduïdes directament a la cantonada o al fanal.

Com diuen els policies, «en això, no s'hi val a parlar de «competències deslleials»: la llei no diu res sobre les prostitutes, no posa altra condició al seu ofici que la majoria d'edat. Ningú no els demana preparació universitària, ni inscripció en un registre, ni passar una oposició. N'hi ha prou amb un estómac resistent, coratge i prou desesperació com per a decidir-se. I, a València, en són milers, més de dos i més de tres, possiblement, però difícils de comptar per la clandestinitat en què es mouen.

També són molts els *xulos*, «macarrons» o proxenetes, en llenguatge legal, que sí que són, segons la nostra legislació, considerats delinqüents. El proxeneta, que s'aprofita de l'exploatació sexual aliena amb afany de lucrare propi, és, però, difícil de descobrir. «Moltes vegades són les mateixes prostitutes, per por o fins i tot per afecte, les que es neguen a denunciar o identificar els seus explotadors», diu el jutge José Maria Tomás, «cosa que impossibilita, en la major part dels cassos, prendre mesures contra ells». Els macarrons imposaven i imposen ordre entre les prostitutes, a les quals diuen «protegir», i respecte als clients. El nou model de *xulo*, que acompanya el nou model de prostituta, fa alhora de traficant, proporciona la droga a la protegida, que paga amb el producte del seu treball. Moltes d'aquestes, però, no mantenen una relació de dependència tan forta amb el seu macarró com les «tradicionals», o van «per lliure», senzillament. Diuen també les prostitutes «de tota la vida» que aquestes joves han fet augmentar el nivell de delinqüència al barri, que roben als clients i els provoquen desconfiança. Sembla que no n'hi ha per a tant, segons diuen altres, «com si aquesta mena de barris haguessen estat mai gens tranquils».

Els transvestits, que comparteixen amb les prostitutes algunes zones de treball, contribueixen a augmentar la tensió, amb baralles freqüents, crits, i una nova mena de clientela, «sense comptar amb els clients habituals que ens lleven, desitjosos de noves

A propòsit de la prostitució

Charo Altable *

Elles, les altres, de les que no es parla mai, són joves i belles, o ni tan joves ni tan belles. Tenen una cultura mitjana, o no en tenen cap. La majoria tenen fills, però n'hi ha que no. A vegades són boniques i estilitzades, i moltes tenen cossos deformats. No tenen un treball subjecte a legislació, ni aci ni enlloc. Mal no diuen «no», o quasi mai, i encara que sabent quins són els seus drets, no acostumen a fer res per defensar-los. ¿Com podrien fer-ho? Si exigeixen el que és seu, poden ser maltractades, insultades, abufetejades, emmordaçades i patir moltes altres vexacions. I a més ¿on anirien sense l'amo que els dóna treball i diners a canvi dels seus serveis?

Sí, parle d'un gran nombre d'ames de casa que no tenen altra professió sinó la de cuidar dels altres, alimentar-los, rentar-los, vestir-los, netejar-los, i, si no estimar-los, com a mínim tenir-ne cura, compadir-se'n.

«¡Pobret! ¿Què faria sense mi? ¡Em fa una pena! Sí, m'insulta, a vegades em pega... És que... no té treball, i beu, i aleshores em colpeja. Fins ara he aguantat pels fills, però ara ja són grans. Sí, a vegades em pega, es posa nerviós i em maltracta. Després em demana perdó, plora, i jo el crec. De veritat crec que no tornarà a fer-ho, però sempre es torna a repetir... Ja no el crec. Ja no puc més».

I així, any rere any, arriben a aguantar mals tractes, deu, vint o trenta anys. Aguanten anys de tortures físiques i psíquiques pels fills, per por, per manca de seguretat econòmica, de treball. Aguanten perquè això és el que ha de fer una dona que no té una altra possibilitat de vida.

I és que les dones som educades per a prostituir-nos. A manca d'una professió, oferim els nostres serveis als altres. Per «amor» oferim els nostres serveis, cerquem una assegurança de vida en el matrimoni o en la parella, barrejant tot allò que mai no hauria de barrejar-se: amor, treball i assegurança de vida.

I, ¿què fer quan l'amor desapareix? ¿Què fer quan el marit ens abandona, deixant-nos a soles amb els fills i sense diners? Ens queden poques opcions: podem suïcidar-nos —i en són moltes— o tornar-nos boges —i també en són moltes. Podem demanar un treball que no existeix. Podem prostituir-nos... ¿Quina altra opció ens resta?

Per això, a les dones, si no se'ns dóna una professió, se'ns educa per a la prostitució. Si es vol acabar amb tota mena de prostitució, cal seguir una política d'educació i ocupació per a la dona que ens prepare professionalment per a poder ocupar un lloc com a subjectes socials.

*Mestra i feminista. Treballa al Centre Assessor de la Dona, de València.

sensacions...», se sent entre les professionals.

Al carrer, on treballen les prostitutes més damnificades pels anys, la genètica, la droga o la sort, comença a esclatar la guerra pel client, tan sòrdida com sòrdid és l'objectiu: uns pocs milers de pessetes, menys de mil, a vegades, per un breu lloguer del cos. El *Xino* de València, on les cantonades fan d'aparadors des del matí fins a mitja nit, n'és un dels camps de bata-

lla. Les darreres fornades de prostitutes, majoritàriament joves, d'origen treballador i drogaaddictes, en són l'esglai més baix. Un cas límit d'exploatació sexual, dins del cas límit d'exploatació sexual, econòmica i psicològica de la dona que és la prostitució. I, a sobre, tenen les «altres» en contra. La solució, possiblement, no la veurà el nostre barri *xino*, en irreversible procés d'enderrocament. Sí és que n'hi ha, de solució. □